

Constantin PARASCHIVESCU

Iubire simulată

Angajată din acest an la T.N.B., Alice Barb este o regizoare care-și măsoară bine opțiunile. Dacă, mai întâi, s-a speriat când i s-a cerut să monteze *Anna Karenina* de Lev Tolstoi, care n-a fost opțiunea ei (cum aflu din caietul-program, „3 ani de viață a 180 de personaje povestiți în 900 de pagini”), alegerea actualei dramatizări îi aparține la egalitate cu interpreta rolului titular, Ioana Pavelescu, iar a spațiului de joc (că scenă nu e) din sala „Camil Petrescu” în totalitate. Într-adevăr, cine n-ar fi ales pentru o poveste celebră ca aceea a contelui Tolstoi, cu conți, prinți și prințese, saloane somptuoase de palat și costume strălucitoare de epocă, sala mare a primei scene a țării, dacă are prilejul, chiar când nu apar peste o sută de personaje, ci doar 12? Alice Barb o alege însă pe aceea mai mică, unde a mai montat *Legenda ultimului împărat* de Valentin Nicolau, pentru că „iubirea are nevoie de intimitate”, cum spune simplu. Nu de spectaculos.

Dar montarea ei e, în esență, spectaculoasă estetic și în bună parte dramatică. Textul ales pentru reprezentare al englezoaicei Helen Edmundson are tăieturi scurte, ca secvențele de film, o linie modernă de dezvoltare a poveștii, fără accente

Mircea ALBULESCU, Andrei CUNEȘTEANU și Ioana PAVELESCU.

melodramatice și, după cum declară dânsa, cu două povești paralele de iubire, *Anna-Vronski*, *Levin-Kitty*. De fapt, sunt trei, contrastante și complementare, adăugându-o și pe aceea dintre *Dolly* și *Stiva*, care nu anunță ceva deosebit, dar își dezvăluie în final un tâlc surprinzător ce pune mai mult în valoare farmecul primei. Dacă *Dolly*, înșelată de soț, o sfătuiește pe *Anna*, la primele semne înflăcărare ale iubirii să nu divorțeze, asumându-și resemnarea familiei, în ultima ei scenă cu eroina își declară regretul pentru această opțiune care a lipsit-o de fiorul și suferința clipei de măreție a iubirii. Cu rafinamentul și eleganța stilistică a montării anterioare (piesa lui Valentin Nicolau), regizoarea construiește și aici un joc de bun-gust, elocvent, într-o ambianță de sugestie și fascinație plastică a triumphiului (cum e povestea), delimitat de trei canapele roșii și trei tapiserii în care seducătoarele imagini profane ale amorului sunt încadrate în mai multe picturii bisericești (frumoasă scenografia lui Cătălin I. Arbore). Și un covor mare roșu se așterne la picioarele protagoniștilor, pentru că e culoarea sângelui aprins de patimă și a morții – și aici e o tragedie. Impresionante acorduri din opera *Evgheni Oneghin* de Ceaikovski însoțesc desfășurarea scenelor în ritm dinamic, modern, de contrapunct, între alternanță de liric, dramatic, ironie și comic exemplar gradată. Și, în bună parte, distribuția susține sugestiile jocului prin elocvența contrastelor din relațiile *Levin-Kitty* (George Ivașcu și Medeea Marinescu), *Dolly-Stiva* (Lamia Beligan și Andrei Duban), tensiunea de gheață din replicile abia șoptite ale lui *Karenin* (Mircea Albușescu, cu izbucnirea tulburătoare de refuz al iertării într-un strigăt grozav care tocmai o vestește), suferința lui *Nikolai*, alinată de straietele preoțești (Dragoș Ionescu) și doliul *Văduvei*, care de la început își mai caută bărbatul cu un felinar în noapte și trece, ca un avertisment lugubru, pe lângă personaje în alte episoade (Carmen Ionescu). O apariție fragedă și cuceritoare a micuțului *Serioja*, cu glasul cristalin al lui Andrei Cuneșteanu.

Anna și *Vronski* nu se definesc. Au, desigur, ceea ce îi caracterizează, ca ținută și expresie, dar nu par atinși de scânteia iubirii. Nu ard. Nu ne conving. Ioana Pavelescu are o discreție în joc prelungită, grație, parcă frumusețe lăuntrică, dar nu e aprinsă de văpaia care însuflețește inimile să înfrunte totul pentru iubire. O declară, n-o trăiește. Iar Vitalie Bichir e un îndrăgostit care privește lung din uniformă, marchează cu pași fermi traiectoria eroului, dar nu-i transmite vibrația. Sau... mi se pare mie?

Teatrul Național București – *Anna Karenina* de Helen Edmundson, după romanul lui Lev Tolstoi. Traducerea: Irina Margareta Nistor. Regia, ilustrația muzicală, light design: Alice Barb. Decorul și costumele: arh. Cătălin I. Arbore. Execuția costumelor: Liza Panait. Distribuția: Ioana Pavelescu, Mircea Albușescu, George Ivașcu, Vitalie Bichir, Lamia Beligan, Medeea Marinescu. Simona Bondoc, Vivian Alivizache, Andrei Duban, Dragoș Ionescu, Carmen Ionescu, Andrei Cuneșteanu. Premiera: 8 octombrie 2003.

Poftă de răs la început de stagione

Se împlinesc douăzeci de ani de la primul spectacol prezentat în sala restaurată cu măiestrie inegalabilă a Teatrului „Maria Filotti” din Brăila. Conducerea acestuia (Veronica Dobrin – director, Bujor Macrin – director artistic) anunță pentru prima parte a stagiunii 2003–2004 patru premiere, dintre care una, ca încălzire, a și avut loc, adaptare a comediei *Out of order* de Ray Cooney, prezentată cu titlul mai comercial *Jocuri erotice cu mortul din balcon*